О ностальгіє! Вже давно
Ти мною викрита, мороко!
Мені байдуже, все одно —
Де абсолютно одиноко,

Якими бруками брести
Додому з кошиком базарним.
Мій дім...Чужий для мене ти,
Немов шпиталь або казарма.

Мені однаково — сере?д
Якого натовпу пропавши,
Як звіру, їжити хребет
І витісненим бути завше

У себе, в почуття, на дно.
Ведмедем білим без крижини
Де не прижитись — все одно,
І де принижуватись нині.

Не втішить мови рідна суть
Молочним покликом одвічним.
Однаково мене не чуть,
Мене не зрозуміти стрічним.

Читач мій — поглинач новин,
Газетних тон пліток і бруду,
Двадцятого століття — він.
А я — до всіх століть вам буду!

Колода мертва — от і все,
Що залишилось від алеї.
Все рівно все втрачає сенс,
І, може, найрівніше — теє,

Далеке, як душа моя,
Що народилася колись-то:
Гублю ознаки й мітки я,
І дати зірвані, як листя.

Так не зберіг мене мій край!
В лиху годину навіть кату —
Як мою душу не розкрай —
Ні родимки не відшукати!

Всяк дім і храм мені пусті,
Усе — одно, і все — єдино.
Але як встане на путі
Мій кущ, і кущ отой — калина...

Переклад 20.11.2006

"Кущ(?) горобина" вважаю за потрібне
українською мовою змінити на "калина".Прим. пер.

Перекладач: Ванда Савранська